

φωτες ἀχτίδες του, σὰν ἓνα πλουμιστὸ μανδύα.

Καὶ ξαφνικὰ, σηκώθηκαν τὰ μπράτσα του στὸν ἀγέρα, σπίθες παράδοξες σπιθοβολοῦσαν τὰ μάτια του. « Ἀφέντη μ' Ἀηγιάννη, φώναξε ὦ! Ἀηγιάννη προστάτη τοῦ θέρου καὶ τῶν θεριστᾶδων, πατέρα τῶν φτωχῶνε, θυμήσου κ' ἐμένα στοῦ Παραδείσου τὲς πλατωσιές».

« Ἐχω μερικὲς ἔληές, ποὺ φύτρεψα σιμὰ στὰ χαλίγια, ἀπὸ τότες περάσανε δυὸ χρόνοι, ὅταν ἡ κάψα σφιγταγκαλιάζει τὸ χῶμα ποὺ εἶναι φυτεμένες, μοιάζει μὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Ὡχ! Ἀφέντη Ἀηγιάννη, σήμερα ὁ ἥλιος φλογίζει θυμήσου καὶ τὴ γωνίτσα μου μὲ τὲς ἔληές».

« Ἐκεῖ ψηλὰ, στὸ βουναλάκι μας, τὸ φτωχὸ σπητικό μου, θὰ περιμένῃ τὰ λεφτὰ, ποὺ τοὺς πάγαινα κάθε χρόνο..... Μὰ τώρα πειὰ, ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα, θὰ γεύονται δίχως

ἐμένα..... Ὡχ! Ἀφέντη μου Ἀηγιάννη, προστάτησε τὴ κόρη μου, παρηγόρησε τὴν ἀγαπημένη γυναικούλα μου, ἀνάθρεψε τὸ γυιὸ μου.»

« Ἄν κάποτες μουρμούριξα, ὦ! συχώρα με! Καὶ τὸ δρεπάνι ἀκόμα, σὰν ἀντισκόψει σὲ καμμιὰ πέτρα ποὺ βρῖσκει στὸ δρόμο του, σκούζει κ' ἐκεῖνο. Ὡχ! Ἀφέντη Ἀηγιάννη, Ἀηγιάννη μου, φίλε τοῦ Θεοῦ, προστάτη τῶν θεριστᾶδων, πατέρα τῆς φτωχολογιᾶς, θυμήσου με στὲς πλατωσιές τοῦ Παραδείσου».

Κι' ἀπόσβυσεν ἡ φωνὴ τοῦ γέρον' τὰ μάτια του ἔμειναν καρφωμένα, ἀλλὰ τὸ κορμί του εἶχεν ἀσπρίση σὰν τὸ μάρμαρο καὶ βουβοὶ οἱ θεριστᾶδες, μὲ τὸ δρεπάνι στὸ χέρι, ξανάρχισαν τὸ θέρο βιαστικὰ, γιατί ἓνα θερμασμένο μαῖστράλι ἐτάραξε τὲς σταχοκορφές.

(Μετάφρ. X. Z.)

ΝΥΧΤΟΠΕΡΑΣΜΑ

*Μ' ἀναβε ἡ δίψα ὀλόσαρκα στὸ πάγκοσμο ξενύχτι,
Ἄνοιωθα μέσ' στὰ στήθια μου τὸν πόθο νὰ φουντώνῃ,
Σπαρτάραγα στῆς ἡδονῆς τὸ γλυκασμένο δίχτυ,
Κι' ὕστερα ἡ νάρκη τοῦ ὄνειρου, ποῦ ὁ ὕπνος ξεδιπλώνει.*

*Μὰ τὸνειρο, κί ἡ ἡδονή, κί ἡ δίψα μὲ τὸν πόθο
Σκορπίστηκαν στῆ χαρᾶνγῃ, καὶ τότε ἀπ' ὄλα μόνο
Μιά πίκρα μέσα στὴν καρδιά στάλα-μὲ-στάλα νοιῶθω
Νὰ στάῃ, καὶ μ' ἀτέλειωτο νὰ τῆ γεμίξῃ πόνο.*

*Καὶ οἱ στροφές, ποῦ πέφτουνε σὰ φύλλα ἀπ' τὴν καρδιά μου,
Τὰ μάτια μου, ποῦ καρφωτὰ ρουφᾶν τὸν οὐρανὸ
— Καινούργια δίψα, ἀλοίμονο! —, τὰ ὄνειροφτέρογὰ μου
Πόνο σταλάζουν κί ἡ Αὐγὴ μὲ βρῖσκει νὰ πονῶ.*

ΑΓΑΠΕΣ

*Αὐγοῦλα, πόσο σ' ἀγαπῶ,
 Ἄγνή τῆς Μέρας νιότη!
 Καὶ σέ, ξανθοῦλά μου Ἄνοιξι,
 Κόρη τοῦ Χρόνου πρώτη!*

*Μὰ ἐσᾶς διπλὰ σᾶς λαχταρῶ,
 Γλυκόλαλα παιδάκια,
 Νέας ζωῆς αὐγὲς κι' ἀνοίξεις!*

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

*Ρουφῶ τὴν πάναγνη χαρὰ, τὴν ἁρμονία πίνω,
 Καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ γλυκό· καὶ σὲ παλμοὺς ὄνειρου
 Σᾶς βλέπω—Ἡλύσιον ὄραμα—στὰ γαλανὰ τοῦ ἀπείρου
 Ὅλες μαζὺ μὴν Ἄνοιξι, τὴν κάθε μιὰ ἓνα Κοῖνο.*

ΜΑΝΟΣ ΑΡΤΑΚΗΣ